

Οι πεσόντες ήρωες του Μηχανικού της ΕΛΔΥΚ

1. Λοχαγός Σταυριανάκος Σωτήριος
2. Αρχιλοχίας Κούρλιος Κωνσταντίνος,
3. Έφεδρος Λοχίας Ζαχαράτος Εμμανουήλ,
4. Έφεδρος Δεκανέας Γκάβος Χρήστος,
5. Στρ. Ηλιόπουλος Ιωάννης
6. Στρ. Πιπεριάν Παρσέχ



Αγνοούμενοι Μηχανικού της ΕΛΔΥΚ

7. Ανθυπασπιστής Γιαννακόπουλος Νικόλαος
8. Επιλοχίας Οικονόμου Ηλίας
9. Λοχίας Αθανασόπουλος Δημήτριος
10. Δεκανέας Άνθης Ελευθέριος
11. Δεκανέας Κατρακάκης Θεοχάρης
12. Δεκανέας Παπατσάνης Αθανάσιος
13. Δεκανέας Σταματόπουλος Κωνσταντίνος
14. Δεκανέας Μπουρέκας Ασημάκης του Μενελάου
15. Δεκανέας Τριάντης Βασίλειος του Αντωνίου



10.1. Τ/χης (ΜΧ) Σταυριανάκος Σωτήριος

«Για μένα δύο ήταν οι ήρωες του «ΑΤΤΙΛΑ 2» από ελληνικής πλευράς: Ο λοχαγός Σωτήρης Σταυριανάκος και ο αντ/ρχης Παναγιώτης Σταυρουλόπουλος.

Με αυτά τα λόγια εγκωμίασε τον άξιο αξιωματικό του Μηχανικού και τον διοικητή της ΕΛΔΥΚ ο Έλληνας πολεμιστής του 1974 Μιχάλης Χαζάπης. Αυτά όμως τα λόγια είναι πτωχά και ασήμαντα, αν συγκριθούν με το μέγεθος της μεγάλης αυτοθυσίας, που πρόβαλε ο τολμηρός αδίστακτος λέοντας των αξιωματικών του Ελληνικού Στρατού, που πολέμησαν στη Κύπρο.



Γεννήθηκε στο Σκουτάρι Λακωνίας την 11η Ιανουαρίου 1941. Έμαθε τα πρώτα γράμματα στο χωριό του και μετά φοίτησε στο Γυμνάσιο Σπάρτης. Στη Σχολή Ευελπίδων κατατάχθηκε την 30ή Σεπτεμβρίου 1961. Οι στρατιωτικές του σπουδές διήρκεσαν τέσσερα χρόνια. Από εκεί εξήλθε με τον βαθμό του Ανθυπολοχαγού Μηχανικού την 27η Ιουλίου το 1965.

Στην Κύπρο έφθασε την 6η Αυγούστου 1972, την ημέρα της γιορτής του, και υπηρέτησε στην ΕΛΔΥΚ μέχρι την 16η Αυγούστου 1974, που ήταν η ημέρα που έπεσε μαχόμενος υπέρ πίστεως και πατρίδας. Με το 70 Τ.ΜΧ. είχε στενή και άψογη συνεργασία. Τον μεγάλο γερανό, που είχε η ΕΛΔΥΚ, αλλά και πολλά μηχανήματα, τα παραχωρούσε για τις διάφορες εργασίες της Εθνικής Φρουράς.

Το μεγαλείο του, τον άφθαστο ηρωισμό του και την αυτοθυσία του, που ξεπερνούν τα όρια της λογικής, τα ξεδίπλωσε στη μεγάλη μάχη, που έγινε στο στρατόπεδο της ΕΛΔΥΚ τη 14η, 15η και 16η Αυγούστου 1974. Κατάφερε και τις τρεις ημέρες μαζί με τους στρατιώτες του και τους λίγους υπερασπιστές της μονάδας του να αποκρούσει τις επιθέσεις των πολυάριθμων Τούρκων και να αναχαιτίσει τη προέλαση των εχθρικών αρμάτων μάχης Μ-48, που υποστηρίζονταν από την αεροπορία και το πυροβολικό.

Στις 1.00 μ.μ. της 16ης Αυγούστου 1974 η μάχη έφθασε σε πλήρη εξέλιξη με τους Τούρκους να ρίχνουν σε ένα άνισο αγώνα όλες

τις αναρίθμητες δυνάμεις. Ο ανδρείος αξιωματικός του Μηχανικού δεν πτοήθηκε και δεν οπισθοχώρησε. Με τα παλληκάρια του παρέμεινε μεταξύ των τελευταίων υπερασπιστών του Στρατοπέδου.

Τότε ο Λ/χίας Πλέσσας Διονύσιος, που ήταν πυροβολητής και έβλεπε τις συνεχείς επιθέσεις του Τουρκικού στρατού και τη συντριπτική υπεροχή του εχθρού με άρματα και πολυάριθμο πεζικό, απευθύνθηκε στον Λοχαγό και του είπε:

«Δεν μου λες, κύριε Λοχαγέ, εμείς εδώ οι λίγοι τι κάνουμε; Τι παριστάνουμε; Τους 300 του Λεωνίδα; Γιατί, όσο και να αντέξουμε, όσο και να κρατήσουμε, σε κάποια στιγμή θα πέσουμε».

Και αυτός του απάντησε:

«Άκουσε να σου πω, Λοχία. Είμαστε Έλληνες Στρατιώτες, εδώ είναι Ελλάδα και είμαστε υποχρεωμένοι να πέσουμε μέχρι ενός. Τα άρματα θα περάσουν από πάνω μας». Αυτός ήταν ο Λοχαγός Σταυριανάκος. Λίγο αργότερα σηκώθηκε από τη θέση μάχης, που κατείχε, και όρθιος και ακάλυπτος προσπάθησε να εξουδετερώσει πολυβολητή επερχόμενου τουρκικού άρματος και να αναγκάσει τους Ατίλλες να οπισθοχωρήσουν. Έγιναν όμως αντιληπτές οι προθέσεις του και κτυπήθηκε θανάσιμα από συζυγία πολυβόλου άρματος από κοντινή απόσταση. Ήταν ο τελευταίος ήρωας της ΕΛΔΥΚ, αλλά κατάφερε να πάρει τα άριστα ένσημα της ανδρείας. Οι 30 περίπου άνδρες του, που ακολούθησαν το παράδειγμά του λοχαγού τους, πολέμησαν σώμα με σώμα τους Τούρκους στο κέντρο της παράταξης της μάχης, και οι 15 έπεσαν μαχόμενοι, για να μην επιτρέψουν τον αποκλεισμό της Λευκωσίας.

Μετά τον θάνατό του προήχθη στον βαθμό του Ταγματάρχη. Ο τάφος του βρίσκεται στους πρώτους τάφους δίπλα από το κενοτάφιο του Λοχαγού ΜΧ Αρέστη Ανδρέα.

Στο κεντρικό στρατόπεδο της ΕΛΔΥΚ, που φέρει το ονομά του, στήθηκε η προτομή του, για να θυμίζει τους αγώνες και τις θυσίες των Ελλήνων.



Η είσοδος του στρατοπέδου της ΕΛΔΥΚ.

10.2. Αρχιλοχίας Κούρλιος Κωνσταντίνος του Νικολάου



Στο τέλος του πολέμου (18.08.1974), αλλά και στην αρχή μιας αθάνατης πορείας, συνόδευσαν στο κατώφλι του Ουρανού λίγοι απλοί χριστιανοί τον ανίκητο ημίθεο ήρωα των Σερρών Αρχιλοχία Κούρλιο Κωνσταντίνο.

Από εκεί ο Παπάνδρεας με την εξόδιο ακολουθία παρέδωσε το σέπτό σκήνωμά του στους Αγγέλους για να το μεταφέρουν στον Κόλπο του Αβραάμ.

Όσα είχε διδάξει στους στρατιώτες του ο ακούραστος και σπουδαίος αυτός σκαπανέας κατάφερε να τα εφαρμόσει στη ζωή του τη στιγμή, που τον χρειάστηκε η πατρίδα, και να πάρει το μεγάλο πτυχίο της ένδοξης Ελληνικής ανδρείας και αυτοθυσίας.

Γεννήθηκε στο Μητρούσι Σερρών το 1937. Στο Δημοτικό του χωριού έμαθε τα πρώτα γράμματα. Μεγάλωσε στη στοργή μιας μεγάλης οικογένειας με άλλα τέσσερα αδέρφια. Ο Κώστας ήταν ένα ζωηρό, γελαστό και αξιαγάπητο παιδί. Τα παιδικά του χρόνια πέρασαν γρήγορα και ήρθαν τα εφηβικά με τα μεγάλα οράματα. Η καρδιά του κτυπούσε για τον Χριστό και την Ελλάδα.

Το 1955 τελείωσε το Λύκειο Σερρών, όταν στην Κύπρο ξεκινούσε ο απελευθερωτικός αγώνας της Ε.Ο.Κ.Α. Ήταν πάντα προσηλωμένος στα ιδανικά του.

Ήταν προικισμένος από τον Θεό με ξύπνιο πνεύμα, γι' αυτό άσκησε τη θέλησή του για μεγάλους αγώνες, και ήταν έτοιμος να προσφέρει τον εαυτό του και την ψυχή του στη μεγάλη Ελλάδα. Τα μεγάλα αυτά ιδανικά τον φωτίσαν να επιλέξει τη στρατιωτική ζωή. Πέρασε από τη Σχολή Υπαξιωματικών και στη συνέχεια εκπαιδεύτηκε στα αντικείμενα του Μηχανικού. Υπηρέτησε στη ΜΟΜΑ και σε πολλές μονάδες του Μηχανικού σ' όλη την Ελλάδα.

Τον έκαμε ο πόθος να προσφέρει τις υπηρεσίες του στην Κύπρο και τα κατάφερε. Το 1973 φθάνει στη Λευκωσία με τη διμοιρία Μηχανικού και αναλαμβάνει καθήκοντα στον Λόχο Διοικήσεως.

Ήταν ο αρχηγός των πολυβολητών και πολέμησε δίπλα στον λοχαγό Σταυριανάκο στο Β΄ Ύψωμα. Θυσίασε τη ζωή του στις 16 Αυγούστου για τα ιερά και τα όσια της φυλής του, για να μην επιτρέψει στους Τούρκους να καταλάβουν τη Λευκωσία.

Ένα βράδυ, πριν επιτεθούν οι Τούρκοι, μέσα στο όρυγμα του συζητούσε με τους στρατιώτες του και τους είπε ότι είχε ένα δυνατό προαίσθημα ότι την άλλη μέρα θα σκοτωνόταν σίγουρα. Αυτό το προαίσθημα δεν το είχε τις άλλες μέρες.

Μια άλλη φωνή τον καλούσε να παρατήσει τον στρατό και να τρέξει να μεγαλώσει τα παιδιά του, που την άλλη μέρα θα έμεναν ορφανά. Και μια άλλη δεύτερη, πιο δυνατή, του έλεγε πως δεν πρέπει να εγκαταλείψει τα άλλα παιδιά του, τους στρατιώτες του. Τότε τον πήραν τα δάκρυα και τα σκούπισε κρυφά μέσα στη νύχτα. Όλοι όσοι ήταν δίπλα του δάκρυσαν κρυφά, γιατί ξέρανε τη λιονταρίσια καρδιά, που είχε αυτός ο Αρχιλοχίας. (Μαρτυρία Αρχιλοχία Μποσινά).



Με τους πολυβολητές γάζωσε και σκότωσε πολλούς Τούρκους. Δεν έκανε ούτε βήμα πίσω, εκτελώντας τη διαταγή του λοχαγού του. Όταν σιγά-σιγά οι άνδρες του σκοτώθηκαν όλοι, αυτός έμεινε μόνος στο ένα πολυβόλο, μέχρις ότου έπεσε ηρωικά μαχόμενος. Πήρε την τελειωτική απόφαση να μην οπισθο-

Ο τάφος του
στον Τύμβο Μακεδονίτισσας.

χωρήσει, αλλά να πεθάνει δίπλα στα παλληκάρια του και να μείνει για πάντα στην αθανασία μαζί τους.

Ο τάφος του βρίσκεται στον Τύμβο Μακεδονίτισσας στη Λευκωσία.

Η γυναίκα του Μαρία ζει σήμερα στο Μητρούσι με τις αξέχαστες εκείνες συζυγικές αναμνήσεις, που πέρασε με τον αγαπημένο της Κώστα. Μικρές στιγμές, αλλά μεγάλες σε περιεχόμενο. Καμαρώνει τα δύο της βλαστάρια, τον Νικόλαο και τον Χρίστο, που συνεχίζουν το έργο του πατέρα τους στην Ελληνική Αεροπορία. Από τα τέσσερα αδέρφια του ζει μόνο η αδελφή του Βασιλική.



Στην παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου του 1973 ο Αρχιλοχίας Κούρλιος παρέλασε με τα μηχανήματα της ΕΛ.ΔΥ.Κ.

10.3. Έφεδρος Λοχίας Ζαχαράτος Εμμανουήλ

Η εργατικότητα, η νηφαλιότητα, η ηρεμία και η υπομονή, μαζί με το νεανικό φρόνημα, ήταν τα κύρια χαρακτηριστικά του Μανόλη.

Γεννήθηκε στο Γλυνάδο της Νάξου το 1953 και ήταν το πέμπτο κατά σειρά παιδί της οικογένειας, που είχε άλλα τρία αγόρια και δύο κορίτσια. Ήταν γρήγορος, ζωηρός, αλλά και πολύ αξιγάπητος. Τα παιδικά του χρόνια πέρασαν γρήγορα. Έμαθε τα πρώτα γράμματα στο Δημοτικό του χωριού του. Στη συνέχεια φοίτησε στο Γυμνάσιο της Νάξου για τρία χρόνια. Οι οικονομικές δυσκολίες και η αγάπη του για τη φύση τον οδηγούν στις αγροτικές εργασίες.

Φροντίζει και καλλιεργεί τα κτήματα του πατέρα του, αλλά παράλληλα τρέχει και στο μεροκάματο. Ήταν πολύ γρήγορος και αποδοτικός, γι' αυτό κι όλοι οι συγχωριανοί του τον ήθελαν στις εργασίες τους. Για τα προσόντα του αυτά έπερνε διπλάσιο ημερομίσθιο.

Στον Ελληνικό Στρατό κατατάχτηκε το καλοκαίρι του 1973 με την Γ' ΕΣΣΟ. Υπηρέτησε για ένα χρόνο στο όπλο του Μηχανικού σε μονάδες της Μακεδονίας.

Τον Ιούλιο του 1974 ήλθε με τη διμοιρία του Μηχανικού της ΕΛΔΥΚ στην Κύπρο (107 σειρά). Αμέσως ξεκίνησε ο πόλεμος. Ο αγέρωχος νέος με τη νησιώτικη προφορά προβάλλει αυτές τις δύσσκολες στιγμές τα ιδανικά του και την αυτοθυσία του.



Στις 14, 15 και 16 Αυγούστου αντιστάθηκε μαζί με τον Λόχο Διοικήσεως στις επιθέσεις των Τούρκων, που προσπαθούσαν να καταλάβουν το στρατόπεδο της ΕΛΔΥΚ. Η τόλμη και η ανδρεία των 300 γενναίων αγωνιστών προβλήθηκε σε όλο της το μεγαλείο εναντίον των πάνοπλων μυριάων εισβολέων.

Ο Μανόλης πολέμησε τον Ατίλα στο 'Υψωμα Β', δίπλα στον Λοχαγό του Σταυριανάκο. Δεν υποχώρησε ούτε βήμα και αντιστάθηκε με όλη τη δύναμη της ψυχής του, αποκρούοντας τα Τουρκικά άρματα μάχης, που προσπαθούσαν απεγνωσμένα να πατήσουν τις θέσεις μας.

Όταν το απόγευμα της 16ης Αυγούστου το Πυροβολικό της Εθνικής Φρουράς σταμάτησε να υποστηρίζει τους άνδρες της ΕΛΔΥΚ και τα πυρομαχικά είχαν εξαντληθεί, ο Μανόλης μαζί με τους συντρόφους του βγήκαν έξω από τα χαρακώματα, πήγαν μπροστά από τα άρματα των Τούρκων, πέταξαν τα κράνη τους επιδεικτικά στον αέρα, και φώναξαν: «Ζήτω η Ελλάδα».

Η σεπτή σορός του είχε ενταφιαστεί αρχικά μαζί με όλους τους πεσόντες Ελδυκάριους στο Στρατιωτικόν Κοιμητήριο Λακατάμειας.

Η αναγνώριση των οστών του με τη μέθοδο D.N.A. έγινε το 2003. Τα οστά του μεταφέρθηκαν στην Ηλιούπολη Αθηνών. Αυτό έγινε για να μη μάθει για τον ηρωικό θάνατό του η χαροκαμένη του μάνα. Όμως κι αυτή δεν άντεξε στην προσμονή του άξιου γιου της και κοιμήθηκε πριν ένα χρόνο. Τα αδέρφια του θέλουν να χαλάσουν τα τείχη της Νάξου και να μεταφέρουν το ηρωικό σκήνωμα στο Γλυνάδο.



*Το κοινοτάφιο του
στον Τύμβο Μακεδονίτισσας.*

10.4. Έφεδρος Δεκανέας Γκάβος Χρήστος

Μέσα σ' αυτούς, που πολέμησαν στην Κύπρο εναντίον του Τούρκου εισβολέα, εξέχουσα θέση κατέχει και ο Γκάβος Χρήστος. Είναι ενταφιασμένος σ' ένα απλό τάφο μαζί με όλους τους άλλους ήρωες συναγωνιστές του στον Τύμβο Μακεδονίτισσας.

Εργατικός και υπάκουος. Στη διμοιρία Μηχανικού, που υπηρετούσε, αποσπούσε τη συμπάθεια και αγάπη των ανωτέρων του. Για το ήθος του προήχθη στον βαθμό του δεκανέα.

Έλαβε μέρος στην τριήμερη μάχη της ΕΛΔΥΚ εναντίον 4 ταγμάτων πεζικού των Τούρκων. Από το Β' Ύψωμα αντιστάθηκε με τους συντρόφους του κατά των αρμάτων μάχης, τα οποία μόλις η ώρα 13.00 της 16ης



Αυγούστου το πάτησαν και μπόρεσαν να το καθαρίσουν από κάθε αντίσταση γύρω στις 5.30 μ.μ.

Όλες οι πιο πάνω εχθρικές μονάδες είχαν και την υποστήριξη της αεροπορίας, που βομβάρδιζε με 8 αεροπλάνα όλο το πρωινό τις θέσεις της ΕΛΔΥΚ. Έπεσε νεκρός μέσα στους τελευταίους ήρωες αγωνιστές, χωρίς να κάνει οπισθοχώρηση, ακολουθώντας το παράδειγμα του λοχαγού του. Υπερασπί-



Ο τάφος του στον Τύμβο Μακεδονίτισσας.

στηκε με όλες του τις δυνάμεις την τιμή και τη δόξα της Ελληνικής σημαίας και του στρατοπέδου του.

Αρχικά τάφηκε στο κοιμητήριο Λακατάμειας με όλους εκείνους, που πολέμησαν υπέρ πίστεως και πατρίδος τη 16η Αυγούστου 1974. Σήμερα ο τάφος βρίσκεται στον Τύμβο Μακεδονίτισσας.

Αυτός ο μεγάλος ήρωας με τους λίγους συναγωνιστές του εμπόδισε τους Τούρκους, για να μη περικυκλώσουν την Λευκωσία. Το τέλος του πολέμου γι' αυτό ήταν μια ένδοξη νικηφόρος πορεία, που ανάδειξε και πρόβαλε νέα θαύματα της σύγχρονης Ελληνικής Ιστορίας.

10.5. Στρ. Ηλιόπουλος Ιωάννης του Σταύρου

Στις 16 Αυγούστου 1974, την τελευταία ημέρα του πολέμου, οι Τούρκοι ήθελαν πάση θυσία να καταλάβουν το 'Υψωμα Β', που το υπερασπιζόταν ο Λόχος Διοικήσεως με τη διμοιρία Μηχανικού της ΕΛΔΥΚ. Μέσα σ' αυτούς, που πολέμησαν τον Δεύτερο Αττίλα, ήταν και ο Ηλιόπουλος Ιωάννης. Ήταν ένας λαμπρός νέος από την Αθήνα, που τότε εκπλήρωνε τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις στην πατρίδα και αγωνίστηκε στον υπέρ πάντων αγώνα. Ήταν τολμηρός και ανδρεί-



ος και αγωνίστηκε με πείσμα και αποφασιστικότητα τα δίκαια του Έθνους. Δεν υποχώρησε ούτε βήμα και καθήλωσε τους Τούρκους γύρω στις 5.30 το απόγευμα, για να μην περικυκλώσουν τη Λευκωσία. Θυσίασε τη ζωή του, προβάλλοντας την άξια Ελληνική ψυχή, για να είμαστε εμείς σήμερα ελεύθεροι.

Ο γιος του Ήλιου, όταν ξεκίνησε ο Β' Αττίλας στις 14 Αυγούστου, απέκρουσε τις επιθέσεις των Τούρκων με τα παιδιά του Λόχου Διοικήσεως. Την επόμενη ημέρα, της Παναγιάς, όλα τα μέτωπα είχαν καταρρεύσει. Κρατούσαν τους εισβολείς μόνο η ΕΛΔΥΚάριοι και οι Εθνοφρουροί στην Πράσινη Γραμμή. Ο Γιάννης κάλυψε τον λοχαγό του και μαζί ακινητοποίησαν τα άρματα του εχθρού, που δεν μπόρεσε να εκδηλώσει άλλες επιθέσεις. Την τελευταία στιγμή αγωνίστηκε σώμα με σώμα με τα υπεράριθμα μεχητζίκ και τα εξευτέλισε. Η εκειχειρία ματαίωσε τα σχέδια των Τούρκων, που συνέχιζαν τους πυροβολισμούς. Στην προσπάθειά του να διαφύγει από το δυτικό χωράφι και να φθάσει στο Εργοστάσιο Καϊσή κτυπήθηκε από τα πυρά του εχθρού.



Ο τάφος του στον Τύμβο Μακεδονίτισσας.

Η ηρωική του σορός βρίσκεται σήμερα στον Τύμβο Μακεδονίτισσας.

10.6. Στρ. Πιπεριάν Περσέχ

Το Έθνος των Ελλήνων, η περήφανη Ρωμιούνη, ας γονατίσει ευλαβικά μπροστά του. Ένας από τους πολλούς και μεγάλους ηρωομάρτυρες του θρυλικού έπους του 74, που πολέμησε στο στρατόπεδο της ΕΛΔΥΚ. Έγραψε μόνος του με τη θέλησή του και την αυτοθυσία



του το όνομά του στο Βιβλίο των Αθανάτων της Σύγχρονης Ελληνικής Ιστορίας και κατατάσσεται μεταξύ των μεγάλων ηρώων. Λέγεται Περσέχ Πιπεριάν, έπεσε στις 16-8-1974 στο Β' Ύψωμα, εμποδίζοντας τους Τούρκους να καταλάβουν τη Λευκωσία. Ήταν ένα ψηλό ξανθό εικοσάχρονο παλληκάρι από τον Νέο Κόσμο. Σήμερα μπορεί να χαρακτηριστεί σαν ο νεότερος ήρωας των Αθηνών. Οι ρίζες του φθάνουν από τη Μικρά Ασία και έχει Αρμενική καταγωγή.

(Μίλτος Κιοτζέγκογλου)

Γεννήθηκε το 1952 στη Νέα Σμύρνη. Όταν τελείωσε το Δημοτικό φοίτησε στη Σχολή Μηχανικών της Τεχνικής Σχολής Αθηνών. Αγαπούσε τον αθλητισμό και ήταν ένα από τα νέα εκκολαπτόμενα αστέρια της πετόσφαιρας και της καλαθόσφαιρας. Κατατάχτηκε στον Ελληνικό Στρατό το καλοκαίρι του 1973 (73 Γ' ΕΣΣΟ). Αρχικά εκπαιδεύτηκε μηχανοδηγός στη Θεσσαλονίκη στο 720 Τ.ΜΧ. και εργάστηκε στη ΜΟΜΑ και τη Σχολή Μηχανικού. Από το Λουτράκι και το Κέντρο Υποδοχής Οπλιτών της ΕΛΔΥΚ έφυγε στις 13 Ιουλίου 1974 και ήταν της 107 σειράς. Δεν φανταζόταν ποτέ τι θα συναντούσε στην Κύπρο.

Στον 2^ο Αττίλα παρατάχτηκε στο Β' Ύψωμα με τη διμοιρία Μηχανικού. Πολεμούσε για τρεις μέρες τους Τούρκους μόνος σε ένα όρυγμα δίπλα από τον λοχαγό του Σταυριανάκο.

Στις 16 Αυγούστου 1974, όταν πατήθηκαν οι θέσεις του Λόχου Διοικήσεως, ο αγέρωχος νέος ταξίαρχης των Αθηνών αγωνίστηκε με όλες του τις δυνάμεις να ανατρέψει τις ενέργειες του εχθρού. Ο τελευταίος, που τον είδε, ήταν ο Παναγιώτης Μαντζούρας (Ετζεβίτ), που, όταν προσπαθούσε να υποχωρήσει, έπεσε στο όρυγμά του, αντάλλαξε λίγες κουβέντες μαζί του και του είπε ότι πρέπει να βρουν τρόπο να σωθούν. Έξω γινόταν χαλασμός από τα συνεχή πυρά όλων των δυνάμεων, που είχαν στη διάθεσή τους οι πάνοπλοι Τούρκοι. Όταν εγκλωβίστηκαν ο Ετζεβίτ πήρε την απόφαση να φύγει προς το εργοστάσιο Καϊσή από το δυτικό χωράφι. Είπε στον Πιπεριάν να τον ακολουθήσει, αλλά αυτός δεν απάντησε και συνέχισε να κτυπά τους εισβολείς.

Ο Μαντζούρας προχώρησε και μπήκε σε μια σπηλιά. Από εκεί παρακολουθούσε όλες τις κινήσεις του εχθρού. Είδε τον λοχαγό Σταυριανάκο σκοτωμένο και δίπλα δύο πολυβολητές, που πάλευαν με τους Τούρκους. Τότε είναι που μερικοί Τούρκοι, που προχωρούσαν, έρποντας, έριξαν χειροβομβίδα στο όρυγμα του Πιπεριάν και τον σκότωσαν.

Το σεπτό του σκήνωμα έχει ενταφιαστεί μαζί με όλους τους άλλους ήρωες της εποποιίας του 1974 στο Κενοτάφιο της Μακεδονίτισσας.

Τελευταία πέθανε και ο αδελφός του Αγκόπ. Σήμερα ζει μόνη η αδελφή του Βικτώρια, που είναι εγκατεστημένη στην Αθήνα. Οι γονείς του Πέτρος και Βαρτανούς δεν άντεξαν τον χαμό του πολυαγαπημένου τους γιου και πέθαναν πριν αρκετά χρόνια.

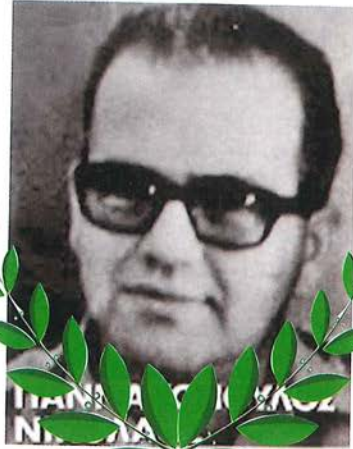


Απόδοση τιμών στους Ήρωες της ΕΛΔΥΚ.

10.7. Ανθυπασπιστής Πιαννακόπουλος Νικόλαος του Δημητρίου

Οι ξεχωριστοί άνθρωποι δεν χρειάζονται, ούτε μαγάλα λόγια, ούτε βαρύγδουπες προσφωνήσεις. Είναι πρότυπα μέσα από το έργο και την προσφορά τους. Ο Νικόλας ήταν πάντα πρώτος στο καθήκον και πιστός στα ελληνικά ιδανικά και ιδεώδη.

Μετά τις σπουδές του στο Γυμνάσιο κατατάχθηκε στον Ελληνικό Στρατό. Πέρασε από τη Σχολή Υπαξιωματικών και υπηρέτησε σε πολλές μονάδες του Μηχανικού.



Το 1974 υπηρετούσε στη διμοιρία του Μηχανικού της ΕΛΔΥΚ με τον βαθμό του αρχιλοχία, και ήταν το δεξί χέρι του Διοικητή. Γεννήθηκε στο Μουζάκι της Καρδίτσας την πρωτοχρονιά του 1941. Ήταν νυμφευμένος στη Φαρκαδόνα Τρικάλων με την Κυράτσω και είχε δύο παιδιά, τον Δημήτρη και την Ευαγγελία. Πολέμησε με την ομάδα του δίπλα στον Λοχαγό ΜΧ Σταυριανάκο εναντίον του Δευτέρου Αττίλα. Στις 16 Αυγούστου στις μάχες, που έγιναν σώμα με σώμα, τραυματίστηκε σοβαρά.

Οι στρατιώτες του τον είδαν για τελευταία φορά να είναι ξαπλωμένος μπρούμυτα στο έδαφος, να είναι ακίνητος και τα ψηλά του πόδια να εξέχουν από ένα θάμνο. Φαίνεται ότι οδηγήθηκε αιχμάλωτος στην Τουρκία. Τα τελευταία χρόνια τον είδαν να είναι ανάπηρος στα Άδανα. Λέγεται ακόμη ότι έδωσε σε ένα οδηγό νταλίκας τη βέρα του να τη φέρει στη γυναίκα του στη Φαρκαδόνα Τρικάλων και να της πει ότι ζει και είναι αιχμάλωτος. Αυτό έγινε σ' ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης, αλλά τελικά τίποτε δεν επιβεβαιώθηκε.

Τιμήθηκε με τον βαθμό του Ανθυπασπιστή και είναι γραμμένος στον κατάλογο των 63 αγνοουμένων της ΕΛΔΥΚ.

10.8. Επιλογίας Οικονόμου Ηλίας

Ο Ηλίας αγαπούσε πολύ την Κύπρο. Όταν κατατάχτηκε στον Ελληνικό Στρατό, ζήτησε να υπηρετήσει στην ΕΛΔΥΚ. Έμαθε αρχικά κάποια πράγματα για τη μεγαλόνησο από παλαιότερους του στρατιώτες στο κλιμάκιο υποδοχής της ΕΛΔΥΚ, που βρισκόταν στο Λουτράκι. Ήλθε τελικά στην Κύπρο και αξιώθηκε να προβάλει την αγάπη του έμπρακτα, με την ηρωική θυσία του στις 16 Αυγούστου το 1974. Ήταν τότε 21 χρονών και ένας από τους γενναίους Έλληνες στρατιώτες, που θυσιάστηκαν για την Κύπρο.



Γεννήθηκε το 1953 στην Ελάτη Τρικάλων και γονείς του είναι ο Αναστάσιος και η Μαρία. Είχε μόρφωση Δημοτικού μόνο. Τον κέρδισε η φύση και η ταπεινή απλή ζωή του χωριού, και γι' αυτό δεν συνέχισε σπουδές στο Γυμνάσιο.



Ασχολήθηκε με τη γεωργία και την κτηνοτροφία δίπλα στον πατέρα του και τον παπού του. Είχε δύο αδέρφια, τον Ναπολέοντα και την Ελένη. Τη στρατιωτική του θητεία την ξεκίνησε από το ΚΕΝ Κορίνθου, και στη συνέχεια πέρασε από τη Σχολή Μηχανικού.

Στην Κύπρο διακρίθηκε για τα προσόντα του και προήχθη στον βαθμό του λοχία. Πολέμησε με τα παιδιά του Μηχανικού στο Ύψωμα «Β» και συμπεριλαμβάνεται μεταξύ των 63 αγνοουμένων Ελλαδικών στρατιωτών.

10.9. Λοχίας Αθανασόπουλος Δημήτριος του Μηνά

Ανεκτίμητης αξίας ήταν οι Αθυσίες των Ελλήνων στρατιωτών, που πολέμησαν τον Τούρκο εισβολέα στην Κύπρο το 1974.

Ανάμεσα σ' αυτές ξεχωριστή θέση κατέχει η συμβολή των 30 περίπου σκαπανέων του Μηχανικού, που χωρίς κανένα ενδοιασμό πολέμησαν με το επίλεκτο και ηρωικό σώμα της ΕΛΔΥΚ.

Ένας απ' αυτούς, που πήρε μέρος σε μάχες επικές στα δοξασμένα υψώματα της Δυτικής Λευκωσίας, ήταν ο Λοχίας Αθανασόπουλος. Η καταγωγή του ήταν από την Καρδίτσα. Γεννήθηκε το 1953 και έμαθε τα πρώτα γράμματα στο χωριό του.

Το 1973 κατατάχτηκε στον Ελληνικό Στρατό. Είχε πολλά προόντα και διακρινόταν πάντα στις διάφορες στρατιωτικές ασκή-



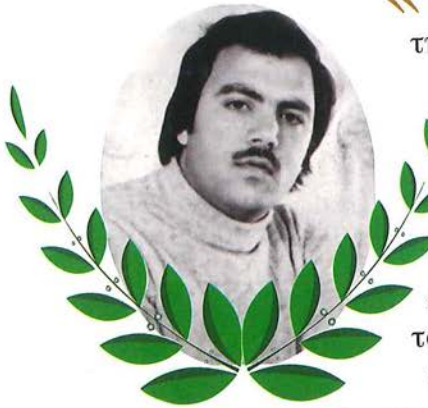
Ο Δημήτρης με τον Ετζιεβίτι.

σεις. Υπηρέτησε ένα χρόνο στο όπλο του Μηχανικού στην Ελλάδα. Στην Κύπρο τον συναντούμε με τον βαθμό του Δεκανέα. Ήταν της 107ης σειράς και έφθασε στη Λευκωσία τον Ιούλιο του 1974.

Υπερασπίστηκε το στρατόπεδό του από το Ύψωμα Β' με τον Λόχο Διοικήσεως. Δεν φοβήθηκε τα άρματα των Τούρκων, που προέλασαν στις 16 Αυγούστου, και παρέμεινε στα χαρακώματα, προβάλλοντας κάθε δυνατή αντίσταση. Όταν είδε τον λοχαγό του να πέφτει νεκρός, βγήκε έξω και άρχισε να ρίχνει χειροβομβίδες εναντίον των εισβολέων. Από τότε αγνοείται η τύχη του.

Τιμήθηκε με τον βαθμό του Λοχία.

10.10. Δεκανέας Άνθης Ελευθέριος



«Το θεωρώ ως το πιο αξιοπρεπές πράγμα, που έχω να κάνω από τη θέση του στρατιώτη». Με αυτά τα λόγια, που είναι μεγάλων αξιών, απάντησε ο Λευτέρης στους γονείς του, όταν εκείνοι τον ρώτησαν να τους πει: «ποιος ήταν ο λόγος, για τον οποίο ήθελε να υπηρετήσει την Κύπρο». Αυτό φυσικά το είπε και το έκανε πράξη με την αυτοθυσία του.

Όταν η πατρίδα τον χρειάστηκε, δεν έκανε βήμα πίσω, ενώ μπορούσε να παραμείνει σε άλλη θέση και να γλιτώσει. Από την πρώτη μέρα της εισβολής πολέμησε τους Ατίλλες και είχε πάντα επιτυχίες στις αποστολές του. Πρωτοστάτησε στις μάχες εναντίον του Β' Ατίλλα και κράτησε με τους συντρόφους του το Β' Ύψωμα, εμποδίζοντας τους Τούρκους να περικυκλώσουν και να καταλάβουν τη Λευκωσία.

Με τις αξίες της ψυχής του χάραξε μια νικηφόρο πορεία, που είναι μια αθάνατη δύναμη ελευθερίας. Ήμερώματα του Πάσχα του 1953, στις 4 Απριλίου, γεννήθηκε ο Λευ-



τέρης στο φτωχικό πατρικό σπιτάκι της οδού Στρατίας 28 στη Κέρκυρα. Ήταν το δεύτερο παιδί του ζεύγους Αγγέλου και Αγγελικής Άνθη. Ο μεγαλύτερος του αδελφός Πάννης ζει σήμερα στην Κέρκυρα με τη γυναίκα του και έχουν τρεις θυγατέρες. Οι γονείς του έχουν πεθάνει.

Ο μικρός Λευτέρης μεγάλωσε μαζί με τον πολυαγαπημένο του αδελφό και τους γονείς τους στο σπιτάκι του οικισμού Στρατίας – Άγιοι Θεόδωροι, της περιοχής Νεραντζίχας. Γείτονές του ήταν τα αδέρφια του πατέρα του, Χρήστος Άνθης και Θεοδώρα Άνθη με τους συζύγους τους και τα παιδιά τους.

Πέρασε τα παιδικά του χρόνια μέσα σε ένα ζεστό οικογενειακό κλίμα. Οι γονείς του, παρά τις δυσκολίες και τις στερήσεις, μεγάλωσαν τα παιδιά τους, προσφέροντάς τους μια ευγενική ανατροφή, δίνοντας έμφαση στην ανθρωπιά, το φιλότιμο και πάνω από όλα στη δύναμη της Αγάπης, που κρύβει μέσα της όλη την αυτοθυσία του κόσμου.

Η αφοσίωση, η εργατικότητα, αλλά και η διορατικότητά του, ιδιότητα που είχε αναπτύξει, ερχόμενος από νωρίς σε επαφή με τις ρεαλιστικές απαιτήσεις της επιβίωσης, είναι μερικές μόνο απ' τις πλευρές του χαρακτήρα του, που όλοι θαύμαζαν στον Λευτέρη. Ήταν ένα παιδί ευαίσθητο, γαλήνιο, με λαμπερή ματιά.

Ήταν γεμάτος αγάπη και πρόσφερε καλοσύνη, ανθρωπιά και δικαιοσύνη με ελεύθερο μυαλό στους γονείς του.

Ήθελε να βλέπει τον κόσμο γύρω του ελεύθερο σαν το όνομά του. Η ζεστασιά, που ακτινοβολούσε μέσα από το χαμόγελό του, μοίραζε στους άλλους χαρά και ευτυχία. Ήταν ικανός με την παρουσία του και μόνο να μοιράζει στους γύρω του κουράγιο και μια αίσθηση ελπίδας, ότι όλα θα πάνε καλά. Τέτοιος άνθρωπος, ήταν, θα έλεγα, η προσωποποίηση της ζωής.

Είχε αθλητικά προσόντα και αγαπούσε πάρα πολύ το ποδόσφαιρο και την κολύμβηση. Τις ελεύθερές του ώρες βοηθούσε τον



πατέρα του, που δούλευε στο εργοστάσιο Δεσύλλα. Μαζί κάποιες φορές πήγαιναν για ψάρεμα στη Λίμνη, κυρίως, για να εξασφαλίσουν το γεύμα της οικογένειας.

Παράλληλα κατάφερε να αποφοιτήσει από το 4^ο Πυθαγόρειο Δημοτικό Σχολείο Γαρίτσας. Οι συμμαθητές του τον θυμούνται μέχρι σήμερα για τη ζωντάνια του και μιλούν γι' αυτόν με τα καλύτερα λόγια. Παρακολούθησε και την Α' Γυμνασίου στο 2^ο Γυμνάσιο, το οποίο λειτουργεί ακόμη πίσω από την Ιόνιο Ακαδημία. Δεν προχώρησε όμως περισσότερο στην εκπαίδευση, επιλέγοντας να ακολουθήσει την τέχνη του υδραυλικού, στην οποία και αφοσιώθηκε.

Ξεκίνησε ως μαθητευόμενος του μάστορα Καρούδη και ολοκλήρωσε τις γνώσεις και τις δεξιότητές του πλάι στον μάστορα Έρτο ή Αρτσάνο. Από τις μεγαλύτερες δουλειές, στις οποίες συμμετείχε, ήταν η εγκατάσταση των υδραυλικών στα ξενοδοχεία Μαρμπέλα και Αριών. Τα χρήματα, που έβγαζε, τα έδινε στον πατέρα του, δηλώνοντας με αυτή την απλή χειρονομία τον σεβασμό και το νοιάξιμο, που έτρεφε για την οικογένειά του.

Ως έφηβος ο Λευτέρης, απολάμβανε να παρακολουθεί ταινίες της εποχής στον κινηματογράφο, πάντα με τη συντροφιά του αγαπημένου του αδελφού. Μόνο που τα αδελφάκια καθόντουσαν μέχρι αργά εκεί, και ανησύχησαν με αυτό τον τρόπο πολλές φορές τη μητέρα τους. Ο θείος του Χρήστος από πρώην παίκτης ήταν πλέον προπονητής της ποδοσφαιρικής ομάδας «Θύελλα Κανονιού» και ο Λευτέρης εντάχθηκε εκεί, όταν ο αδελφός του μάρκαρε στα καθίσματα, για να στέλνει χρήματα στην οικογένεια. Τα δύο αδέρφια ειδώθηκαν ελάχιστα φορές από τότε.

Στις 2 Αυγούστου 1971 ήταν η πρώτη επαφή του με το στρατεύμα, οπότε κλήθηκε να συμπληρώσει το Δελτίο Απογραφής. Πα-



ρουσιάστηκε στον στρατό και τον Ιανουάριο του 1973 κατατάχθηκε ως οπλίτης στο Κέντρο Νεοσυλécτων Ναυπλίου. Τέσσερις μήνες αργότερα εκπαιδεύεται στο Κέντρο

Η Κέρκυρα.

Εκπαιδεύσεως Μηχανοδηγών του 720 Τ.ΜΧ. στη Θεσσαλονίκη. Διατηρούσε επικοινωνία με το οικογενειακό του περιβάλλον μέσω αλληλογραφίας. Το Δεκέμβριο του ίδιου έτους μετατέθηκε στη Σχολή Μηχανικού του Κλιμακίου Υποδοχής της Ελληνικής Δύναμης Κύπρου (ΕΛΔΥΚ) και δεκαοχτώ μέρες αργότερα, στις 14 Ιανουαρίου του 1974, αναχώρησε για την Κύπρο.

Υπηρέτησε στη διομορία Μηχανικού του Λόχου Διοικήσεως. Ήταν οδηγός, αλλά παράλληλα και υδραυλικός όλου του στρατοπέδου. Ήταν το καμάρι του Λοχαγού Σταυριανάκου, γιατί ό,τι αναλάμβανε το εκτελούσε με γρηγοράδα και προθυμία. Έφθανε πάντα στις εργασίες του το τέλειο.

Στον Α΄ Ατίλα στις 20 Ιουλίου πολέμησε στο στρατόπεδο και αντιμετώπισε την Τούρκικη αεροπορία. Στην εκεχειρία αρχικά μετέφερε αρκετές οικογένειες αξιωματικών της ΕΛΔΥΚ στη Λάρνακα για ασφάλεια. Στη συνέχεια ασχολήθηκε με τις επιδιορθώσεις των υδραυλικών εγκαταστάσεων, που έπαθαν ζημιές από τους βομβαρδισμούς. Δούλεψε ασταμάτητα και με πείσμα κατάφερε να επαναλειτουργήσει το υδρευτικό σύστημα της μονάδας.

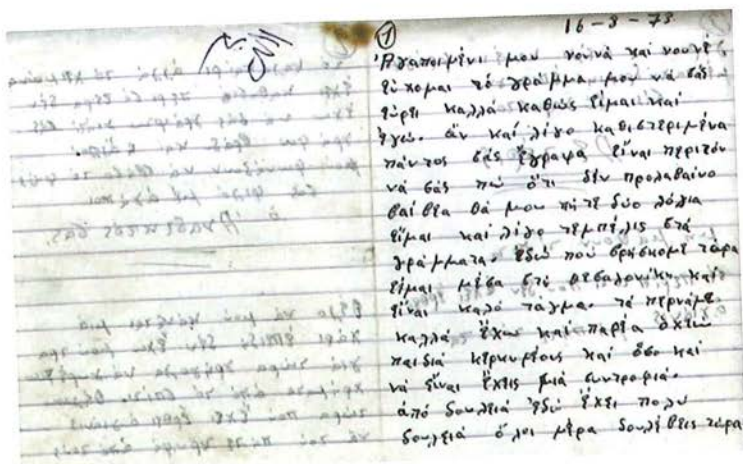


Ο Β΄ Ατίλας στις 14, 15 και 16 Αυγούστου τον βρίσκει μεταξύ των λίγων του Λόχου Διοικήσεως, που αντιμετώπισαν τους Τούρκους στο Β΄ Ύψωμα.

Το Αγγλικό Στρατιωτικό Ινστιτούτο αναφέρει ότι η πιο μεγάλη άνιση μάχη του 20^{ου} αιώνα, που έγινε σ' όλο τον κόσμο, ήταν η μάχη της ΕΛΔΥΚ. Οι υπέροπλοι μύριοι Τούρκοι, με πυροβολικό, με άρματα μάχης και με την κάλυψη της αεροπορίας, προσπαθούσαν απεγνωσμένα να καταλάβουν το στρατόπεδο της ΕΛΔΥΚ και τα γύρω υψώματα και στη συνέχεια να περικυκλώσουν τη Λευκωσία. Τις δύο πρώτες ημέρες δεν κατάφεραν να κάνουν τίποτα και αποκρούστηκαν από τους 300 περίπου Έλληνες υπερασπιστές. Τη 16η Αυγούστου τριπλασίασαν τα άρματα, πύκνωσαν τους κανονιοβολισμούς και το μόνο, που πέτυχαν, ήταν να πατήσουν τις θέσεις μας, αλλά να καθηλωθούν με τεράστιες απώλειες.

Τα ένδοξα παλληκάρια μας τους πολέμησαν σώμα με σώμα και με τις ξιφολόγχες τους κατατρόπωσαν, φωνάζοντας τους μπροστά στα εχθρικά άρματα «Ζήτω η ΕΛΛΑΔΑ». Μέσα σ' αυτούς, που πρόβαλαν την τελευταία Ελληνική Δόξα, ήταν και ο αγέρωχος Λευτέρης. Τόλμησε τότε μαζί με τους συντρόφους του, με μια ψυχή, να επιτύχει ένα μεγάλο θαύμα στην Ιστορία.

Δεν γνωρίζει κανείς ποιο ήταν το ένδοξο τέλος του. Πρέπει να έμεινε στα ορύγματα του Β' Υψώματος και κτυπήθηκε από τους Τούρκους. Μπορεί όμως να προσπάθησε την τελευταία στιγμή να διαφύγει από το δυτικό χωράφι προς το εργοστάσιο Καϊσή και να τραυματίστηκε σοβαρά από βλήμα όλμου, με την έναρξη της εκχειρίας. Όταν μετά από λίγες μέρες τα Ιερά σώματα των Ελλήνων ηρώων περισυλλέγηκαν, ήταν σε πλήρη αποσύνθεση. Ενταφιάστηκαν στο στρατιωτικό κοιμητήριο Λακατάμειας με μια απλή αγγελική εξόδιο ακολουθία. Τα ονόματα όλων αυτών, που δεν αναγνωρίστηκαν, λαμπρύνουν τον μεγάλο εκείνον κατάλογο των 1619 αγνοουμένων. Σ' αυτά τα μυρίπνοα άνθη του παραδείσου συγκαταλέγεται και ο μεγάλος ήρωας της σύγχρονης Ελληνικής Ιστορίας Ελευθέριος Άνθης. Για την ανδραγαθία του του αποδόθηκε αρχικά ο βαθμός του δεκανέα και αναδρομικά προήχθη στον βαθμό του Έφεδρου Ανθυπασπιστή.

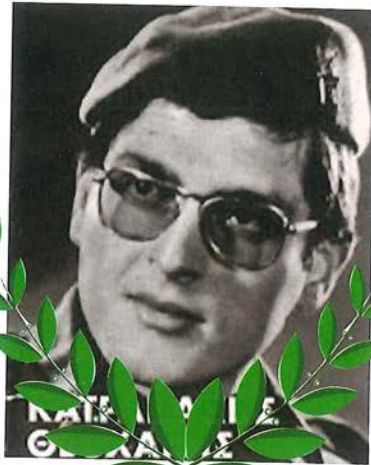


Χειρόγραφη
επιστολή
του Λευτέρη.

10.11. Δεκανέας Κατρακάκης Θεοχάρης

Γεννήθηκε το 1953 στην Αθήνα. Πέρασε τα παιδικά του χρόνια από το Δημοτικό και στη συνέχεια φοίτησε στο Γυμνάσιο για 3 χρόνια. Του άρεσε η τεχνολογία και η ηλεκτρολογία. Ήταν πολυτάλαντος και σπούδασε ηλεκτρολόγος στην Τεχνική Σχολή.

Έχει ένα αδελφό, τον Δημήτρη, που είναι Πολιτικός Μηχανικός και εργάζεται σήμερα στην Αθήνα.



Τον Ιανουάριο του 1973 κατατάσσεται στον Ελληνικό Στρατό με την Α' ΕΣΣΟ και υπηρετεί για ένα χρόνο σε μονάδα του Μηχανικού. Μετά από ένα χρόνο θητείας στην Ελλάδα ήρθε στην Κύπρο με την 105^η σειρά. Ήταν ο ηλεκτρολόγος της ΕΛΔΥΚ και ένας από τους άξιους και εργατικούς σκαπανείς της μονάδας. Ανακαίνισε και βελτίωσε όλες τις ηλεκτρικές εγκαταστάσεις του στρατοπέδου του. Το Πάσχα του δόθηκε 20ήμερη τιμητική άδεια για τη μεγάλη του αυτή προσφορά.

Είχε προσδοκίες και όνειρα για μια μεγάλη επιτυχημένη ζωή. Όλα όμως τα διέκοψε η εισβολή του Αττίλα στην Κύπρο.

Ο Θεοχάρης αγωνίστηκε σώμα με σώμα με τους Τούρκους, που προσπάθησαν στις 16 Αυγούστου να κατακτήσουν το Β' Ύψωμα της ΕΛΔΥΚ.

Πολέμησε σ' αυτή την υπερμάχη με τη διμοιρία Μηχανικού δίπλα στον Λοχαγό του Σταυριανάκο.

Ήταν για τρεις μέρες νησιτικός και διψασμένος, αλλά δεν εγκατέλειψε τη θέση του, όταν οι Αττίλες προσπάθησαν να καταλάβουν τα δικά μας χαρακώματα. Εφάρμοσε τις προσταγές των ανωτέρων του και πάλεψε με όλη τη δύναμη της ψυχής του τον εχθρό. Βλέποντας τον Διοικητή του να θυσιάζεται, αντιμέτωπίζοντας τα αρ-

ματα των Τούρκων, έφθασε σε υπέρβαση και τα έβαλε μόνος του με τους λυσσασμένους εισβολείς.

Το ένδοξο παλληκάρι των Αθηνών ανήκει από τότε στο πάνθεον των 63 Ελλήνων αγνοουμένων.

Ο φίλος του και συναγωνιστής του, ο οδηγός Ζαρούλης Σπύρος, από το Σπαθάρι Ευβοίας, κατάφερε την τελευταία στιγμή, αν και βαριά τραυματισμένος, να διαφύγει προς τη Σχολή Γρηγορίου και να σωθεί. Ο Θεοχάρης δεν τον ακολούθησε και δεν γνωρίζουμε τι απέγινε.



*Ο Χάρης με πολιτικά
στο Λουτράκι.*



**Ο ΟΔΗΓΟΣ ΖΑΡΟΥΛΗΣ
ΚΑΙ Ο ΑΓΝΟΥΜΕΝΟΣ
ΚΑΤΡΑΚΑΚΗΣ**

10.12. Δεκανέας Παπατσάνης Αθανάσιος

Ένας από τους αθάνατους γίγαντες της διμοιρίας του Μηχανικού της ΕΛΔΥΚ ήταν ο Παπατσάνης Αθανάσιος από τη Δεσκάτη Γρεβενών. Γεννήθηκε τη 10^η Ιανουαρίου το 1952, ημέρα που γιορτάζει ο Άγιος Γρηγόριος ο Νύσσης. Οι γονείς του Αγοραστός και Βάγια ζουν μέχρι σήμερα και περιμένουν το παλληκάρι τους. Έχει άλλα 2 αδέρφια τον Ζήση και την Ανα-



στασία. Τελείωσε το Δημοτικό του χωριού του και μπήκε στη βιοπάλη. Ήταν πολύ εργατικός, πρόθυμος και επιδέξιος. Πολύ γρήγορα έγινε ένας καλός οικοδόμος. Βοηθούσε την οικογένειά του, που είχε οικονομικές δυσκολίες. Αρχές του 1973 εντάχθηκε στον Ελληνικό Στρατό και τον Ιούλιο του ιδίου έτους ήρθε στην Κύπρο με την 103^η σειρά των οπλιτών της ΕΛΔΥΚ.

Πολέμησε όρθιος δίπλα στον λοχαγό του Σταυριανάκο και έτρεψε σε φυγή εκατοντάδες Τούρκους, που έκαναν από τα νοτιοδυτικά επίθεση κατά του Λόχου Διοικήσεως, που αμυνόταν στο Β' Ύψωμα στις 14 Αυγούστου 1974.

Οι Απίλλες για δύο μέρες καθηλώθηκαν και αποδεκατίστηκαν από τα πυρά των ανδρών του Ταγματάρχη Δελλή, και τράπηκαν σε φυγή, αφήνοντας πίσω χιλιάδες νεκρούς. Μέσα σ' αυτούς και ο Θανάσης. Μαζί του στο ίδιο όρυγμα ήταν και ο πατριώτης του Τριανταφύλλου Μανόλης, που στις 13 Αυγούστου μετακινήθηκε στη Σχολή Γρηγορίου.

Στις 16 Αυγούστου τα χαράματα οι Έλληνες δέχθηκαν επίθεση από παντού. Τα αεροπλάνα και τα βαρέα όπλα των Τούρκων έριχναν συνεχώς. Τα άρματα πλησίασαν στα 100 μέτρα τους υπερα-

σπιστές μας. Τότε ένα βλήμα αποκεφάλισε τον Σταυριανάκο. Ο Παπατσάνης, βλέποντας τον λοχαγό του νεκρό, πείσμωνσε και άρχισε να παλεύει με τα μεχμετζίκ σώμα με σώμα. Άντεξε αρκετή ώρα. Σκότωσε αρκετούς Τούρκους, αλλά οι περισσότεροι σκοτώθηκαν και από το δικό τους πυροβολικό. Ένα βλήμα τραυμάτισε τον Βαρελτζή και τον Βαγγέλα. Αυτοί οπισθοχώρησαν και κατάφεραν με τη βοήθεια του Θεού να σωθούν. Το απόγευμα τα άρματα πάτησαν το Β' Ύψωμα. Ο Θανάσης έμεινε εγκλωβισμένος μέσα στο όρυγμα, εγκαταλελειμμένος και προδομένος.

Δεν έκανε ούτε βήμα πίσω και δικαίωσε τον Λοχαγό του εφαρμόζοντας την δογματική διαταγή του. Κέρδισε την αθανασία και την αιωνιότητα, όπως αξίζει και στο όνομά του. Είναι σήμερα καταγραμμένος στο μνημείο αγνοουμένων της ΕΛΔΥΚ στο Στρατόπεδο «Λοχαγός Σταυριανάκος».

Ο Δήμος Γρεβενών, ως ελάχιστο φόρο τιμής απέναντι στους συμπολίτες μας, διοργάνωσε εκδήλωση με Θέμα:

«Απόδοση Τιμής στους Γρεβενιώτες Πολεμιστές της ΕΛΔΥΚ του 1974»

Η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε την **Τετάρτη, 20 Ιουλίου 2011, και ώρα 12:00 μ.** στην Αίθουσα Συνεδριάσεων του Δήμου Γρεβενών.



Στρατιώτες της ΕΛΔΥΚ.

10.13. Δεκανέας Σταματόπουλος Κωνσταντίνος

Το τριήμερο των μαχών του Β' Ατίλα πολέμησε δίπλα στον λοχαγό του Σταυριανάκο.

Στις 14 Αυγούστου έτρεψε σε φυγή με τους συναγωνιστές του εκατοντάδες Τούρκους, που μάταια προσπαθούσαν να καταλάβουν το Β' Ύψωμα.

Την επόμενη κτύπησε τους εισβολείς στη φωλιά τους, πριν προλάβουν να επιτεθούν. Μετά από αυτό οι Τούρκοι μάζεψαν 4 τάγματα πεζικού και 40 άρματα μάχης και, έχοντας την υποστήριξη του Πυροβολικού και της Αεροπορίας, λίγο πριν τις πέντε το πρωί επιτέθηκαν από παντού. Ο Κώστας με τα παλληκάρια του Μηχανικού πάλεψαν σώμα με σώμα τα μεχμετζίκι όλο το πρωί και αντέκρουσαν όλες τις επιθέσεις τους.

Λίγο πριν το μεσημέρι τα άρματα έφθασαν στα 100 μέτρα. Τότε ένα βλήμα αποκεφάλισε τον λοχαγό Σταυριανάκο. Οι Σκαπανείς δεν λύγισαν, αλλά άντεξαν αρκετή ώρα ακόμη. Το απόγευμα κατάφεραν να πατήσουν το Β' Ύψωμα οι Τούρκοι. Οι 300 νέοι του Λεωνίδα συνέχισαν να τα βάζουν και με τα άρματα. Ένα βλήμα έπεσε δίπλα από το όρυγμά του και τραυμάτισε μερικούς. Έμεινε εκεί, πληγωμένος, εγκαταλελειμένος και εγκλωβισμένος. Επεχείρησε τη μεγάλη έξοδο και προσπάθησε να φθάσει προς το εργοστάσιο Καϊσή. Στο μνημείο ηρώων της ΕΛ.ΔΥ.Κ. το όνομά του είναι καταγραμμένο μεταξύ των αγνοουμένων.

Το λιοντάρι του Πύργου νίκησε με την ψυχή του, γιατί, εκεί που υπάρχει ψυχή, δεν υπάρχει ήττα, αλλά αθανασία. Νησιτικός τρεις μέρες, αφυδατωμένος και πληγωμένος, βάδισε στην οδό του Μαρτυρίου για ένα τέρας υπέρλαμπρο και μια νικηφόρο αρχή.



10.14. Στρ. Μπουρέκας Ασημάκης του Μενελάου

Πολέμησε στην Κύπρο το 1974 με όλη τη δύναμη της ψυχής του. Κατάγεται από τη Λέσβο και είχε μια ιδιαίτερη αγάπη για την Μεγαλόνησο. Είναι ένας από τους άγνωστους ήρωες της σύγχρονης Ελληνικής Ιστορίας. Υπηρέτησε στη διοικησία Μηχανικού της ΕΛΔΥΚ και υπερασπίστηκε μαζί με τους συντρόφους του το Β' Ύψωμα, που δέσποσε στα νότια του Ελληνικού στρατοπέδου. Στις 16 Αυγούστου πολέμησε σώμα με σώμα τους Τούρκους επιδρομείς και θυσίασε τη ζωή του για την ελευθερία της Κύπρου.



Γεννήθηκε το 1952 και φοίτησε μόνο στο Δημοτικό Σχολείο του χωριού του. Έχει άλλα τρία αδέρφια, τον Δημήτρη, τον Παναγιώτη και την Άννα. Πολύ γρήγορα μπήκε στη βιοπάλη της ζωής. Τα εφηβικά του χρόνια τα πέρασε με δυσκολίες, αλλά μέσα στη ζεστή αγκαλιά της οικογένειάς του. Οι γονείς του τον έμαθαν ν' αγαπά, να είναι άξιος, συνетός και εργατικός. Ήταν ένας καλός τεχνίτης και δούλευε στις οικοδομές. Ήταν άρτια καταρτισμένος και ειδικευμένος στα δύσκολα και τα ωραία. Αγαπούσε τη φύση και το νησί του. Βοηθούσε τον πατέρα του στις αγροτικές εργασίες.

Κατατάχτηκε στον Ελληνικό Στρατό τον Ιούλιο του 1972 με τη Γ' ΕΣΣΟ. Πέρασε από το Κέντρο Εκπαιδύσεως Νεοσυλλέκτων του Ναυπλίου και στη συνέχεια υπηρέτησε στο Μηχανικό. Τον Ιούλιο του 1973 μετατέθηκε στο Κλιμάκιο Υποδοχής της ΕΛ.ΔΥ.Κ., που εδρεύει στο Λουτράκι, και λίγες ημέρες αργότερα, στα μέσα Ιουλίου, ανεχώρησε για την Κύπρο.

Ήταν της 103 σειράς και επρόκειτο να απολυθεί εκείνες τις ημέρες. Επιβιβάστηκε στο αρματαγωγό «ΛΕΣΒΟΣ» τη 19 Ιουλίου με όλους εκείνους που θα απολύονταν, για να επιστρέψουν στην

Ελλάδα από την Αμμόχωστο. Η εισβολή των Τούρκων τους βρήκε «εν πλω» έξω από την Πάφο. Επέστρεψαν πίσω και ανέλαβαν όλοι δράση.

Σύμφωνα με τη μαρτυρία του συμπατριώτη του Βαρελτζή Λουκά τις τελευταίες ημέρες του πολέμου χάθηκαν τα ίχνη του. Άδικα τον έψαχναν οι γονείς του και τα αδέρφια του. Το όνομά του είναι γραμμένο στον μεγάλο εκείνο κατάλογο των αγνοουμένων. Ο πατέρας του Μενέλαος και η μητέρα του Αντιγόνη πέθαναν πολύ γρήγορα από τη λύπη και τον καημό τους.



Όταν μαζεύτηκαν τα σώματα των ηρώων μετά τη μάχη της ΕΛ.ΔΥ.Κ., δεν μπορούσε κανείς να τα αναγνωρίσει, γιατί ήταν σε πλήρη αποσύνθεση. Μέσα σ' αυτά ήταν και η σορός του Ασημάκη.

Κηδεύθηκε στις 18 Αυγούστου στο Στρατιωτικό Κοιμητήριο Λακατάμειας μαζί με όλους εκείνους που αξιώθηκαν και τόλμησαν να φυλάνε Θερμοπύλες. Το 2002 έγινε η αναγνώριση του σепτού λειψάνου του με τη μέθοδο DNA.



Η εξόδιος ακολουθία έγινε με όλες τις στρατιωτικές τιμές στο χωριό του, τη Μόρια Μυτιλήνης. Μια περίλαμπρη προτομή του ορθώθηκε μέσα στην πλατεία του χωριού και από τότε φωτίζει με τη δόξα του όλη την Ελλάδα και κάνει περήφανους τους δικούς του.

Η προτομή του στη Μόρια Μυτιλήνης.

10.15. Στρ. Τριάντης Βασίλειος του Αντωνίου

Ο Τριάντης Βασίλειος αγαπούσε πολύ την Κύπρο και ήθελε να προσκυνήσει τα Άγια χώματά της. Στην εφηβική του ηλικία εργάστηκε στο εμπορικό ναυτικό σαν βοηθός μηχανικός. Ταξίδεψε σε πολλά μέρη του κόσμου, αλλά η επιθυμία του τότε δεν έγινε κατορθωτή.



Γεννήθηκε στην Άνω Σκαφιδωτή της Πρέβεζας το 1953. Έχει τέσσερα αδέρφια, την Όλγα, την Αγγελική, τον Αθανάσιο και τον Κώστα. Κατάφερε να φοιτήσει στο Δημοτικό του χωριού του και να μάθει λίγα γράμματα. Οι οικονομικές συνθήκες τότε ήταν πολύ δύσκολες και αναγκάστηκε να βγει στη βιοπάλη, για να βοηθήσει τους γονείς του.

Κατατάχτηκε στον Ελληνικό Στρατό το 1973, για να εκπληρώσει τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις. Πέρασε από το ΚΕΝ Κορίνθου και στη συνέχεια εκπαιδεύτηκε στα αντικείμενα του Μηχανικού στο Λουτράκι. Τότε του δόθηκε η ευκαιρία να υπηρετήσει στην Κύπρο και να εκπληρώσει το μεγάλο του όνειρο.

Ήλθε στη Λευκωσία με το αρματαγωγό «ΛΕΣΒΟΣ» τον Νοέμβριο του 1973 με την 105 σειρά. Στην ΕΛΔΥΚ υπηρέτησε στη διμοιρία Μηχανικού και ασχολήθηκε με διάφορα έργα εκστρατείας. Στην περίοδο του πολέμου υπερασπίστηκε το στρατόπεδό του με τους 300 γενναίους του Ταγματάρχη Δελλή. Στις 14 Αυγούστου πάνω στο Β΄ Ύψωμα, που ήταν τοποθετημένος σε όρυγμα με δύο άλλους, αντιμετώπισε με τον Λόχο Διοικήσεως τρεις επιθέσεις των Τούρκικων αρμάτων, που επιτέθηκαν με τέσσερα τάγματα πεζικού. Παράλληλα δέχθηκε και το πυροβολικό της αεροπορίας και του πυροβολικού. Πολέμησε όρθιος τους Τούρκους πεζικάριους, που πλησίαζαν τις θέσεις μας στα 100 μέτρα. Πήρε θάρρος από τις επιτυχίες, που είχε το Πυροβολικό μας, αλλά και το κτύπημα, που δέχθηκαν οι επιτιθέμενοι από την αεροπορία τους.

Αυτές οι επιτυχίες του ανέβασαν το ηθικό, αλλά κόντευε να πεθάνει από ηλίαση και αφυδάτωση. Την επόμενη κτύπησε με τους συντρόφους του τα μπουλούκια των Τούρκων στη βάση τους και πριν προλάβουν να εκδηλώσουν την προγραμματισμένη τους επίθεση. Το βράδυ απομονώθηκε στον εαυτό του και δεν ήθελε να ξημερώσει. Αυτό ζητούσαν και όλοι οι άλλοι, η νύχτα να κρατήσει χρόνια. Οι Τούρκοι όλο το βράδυ μετακινούσαν άρματα και είχαν μια έντονη δραστηριότητα. Ήταν φανερό ότι την επομένη θα εκδηλωνόταν γενική επίθεση.

Στις 16 Αυγούστου βρέθηκε μέσα στην κόλαση του πυρός, περικυκλωμένος και μερδεμένος με τους Αττίλες. Δεν οπισθοχώρησε ούτε βήμα, προσφέροντας κάθε δυνατή υποστήριξη στον λοχαγό του Σταυριανάκο. Τη διαταγή «ούτε βήμα πίσω, εδώ είναι Ελλάδα» την εκτέλεσε με άψογη τόλμη και ακαταμάχητη αυτοθυσία. Όταν είδε τον διοικητή του και μερικούς άλλους να πέφτουν νεκροί, μάζεψε τα όπλα τους και συνέχισε τον πόλεμο μόνος του.

Οι Τούρκοι το απόγευμα πάτησαν το Β΄ Ύψωμα, αλλά δεν μπόρεσαν να νικήσουν τους 300 ένδοξους μαχητές της ΕΛΔΥΚ. Ο Βασίλης είναι απ' αυτούς, που πρόσφεραν τα πάντα σ' αυτή την άνιση μάχη, και θυσιάσε τη ζωή του στον βωμό της ελευθερίας της Κύπρου.

Με μερικούς άλλους καθήλωσε τα Μεχμετζίκ και απέτρεψε την κατάληψη της Λευκωσίας. Δεν τον είδε κανείς, ούτε στην τακτική οπισθοχώρηση, που διέταξε ο Ταγματάρχης Δελλής, ούτε και να πέφτει νεκρός. Επίσημα φέρεται από τότε καταχωρημένος στη μεγάλη ομάδα των Αθανάτων αγνοούμενων.

Οι γονείς του Αντώνιος και Αλεξάνδρα τον περίμεναν για αρκετό καιρό να επιστρέψει στην Πρέβεζα. Δεν άντεξαν σ' αυτή τη μεγάλη προσμονή και απεβίωσαν πριν μερικά χρόνια για τη Θριαμβεύουσα Εκκλησία.